

Arrest

nr. 215 076 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 juni 2013 een visumaanvraag gezinshereniging (lang verblijf – type D) in bij de Belgische ambassade te Amman. Bij beslissing van 19 augustus 2013 werd de afgifte ervan geweigerd.

1.2. Verzoeker diende op 24 februari 2015 een aanvraag in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van zijn echtgenote, die hier erkend werd als vluchteling. Die aanvraag werd op 10 maart 2015 onontvankelijk verklaard (bijlage 15^{quater}).

1.3. Op 9 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 6 juni 2016 onontvankelijk verklaard en verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde beide beslissingen op 4 november 2016, bij arrest nr. 177 358.

1.4. Op 25 november 2016 werd de aanvraag 9bis opnieuw onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen diende verzoeker opnieuw een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 30 augustus 2017, bij arrest nr. 191 092, het beroep tot nietigverklaring dat ingediend werd tegen deze beslissingen.

1.5. Verzoeker diende op 13 oktober 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.6. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 6 februari 2018 trof de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : I.

voornaam : R.A.

(...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.8. Bij arrestnr. 207 698 van 13 augustus 2018 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in wat als een derde middelonderdeel kan beschouwd worden als volgt:

“• Derde grief

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In een recent arrest heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) » (RvV, arrest nr. 166.987 du 29 april 2016).

Quod non in het onderhavig geval.

In casu, vermeldt de tegenpartij de beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoeker zonder rekening te houden met het feit dat hij hier in België met zijn vrouw woont die als vluchteling erkend is.

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. /

Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt.

Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / Royaume-Uni, §37).

De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven; zou ze worden toegepast, zou deze leiden tot het uiteenvallen van de familiekeren, waardoor verzoeker gedwongen zou worden zich te scheiden van zijn vrouw die in België als vluchteling erkend is. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote in april 2013 zijn getrouwd, is het duidelijk dat de familiebanden van vóór de aankomst van de verzoeker op Belgisch grondgebied in oktober 2014 dateren. Een gezinsleven zou ook niet mogelijk zijn in Irak. Mevrouw R. G., als erkende vluchteling van Syrië zou in Irak zich niet kunnen vestigen. Ze voelt zich in Irak onveilig en zou daar geen verblijfsvergunning kunnen verkrijgen.

Uit de redenen voor de bestreden beslissing blijkt niet dat de tegenpartij evenredig rekening heeft gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker en zijn vrouw. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere in het gedrang zouden komen door de aanwezigheid in België van de verzoeker die met zijn vrouw, die erkend is als vluchteling, woont.

Bijgevolg verwijt de verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op de tegenpartij rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet."

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

2.3. Deze bepaling houdt geen motiveringsplicht in, doch legt de verwerende partij wel de verplichting op rekening te houden met de elementen waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gewag maakt.

2.4. *In casu* werpt verzoeker op dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat hij leidt met een in België erkende vluchteling. Dit familieleven wordt niet betwist door de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij hiermee rekening gehouden heeft voordat ze de bestreden beslissing trof. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. De verwerende partij stelt op dit punt in haar nota met opmerkingen: *"Waar hij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met het gezinsleven van hem en zijn vrouw, dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds in het verleden en voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, namelijk op 24 februari 2015 een aanvraag indiende op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in functie van zijn echtgenote, erkend vluchteling, maar dat die aanvraag op 10 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard. Hij toont derhalve niet aan welke elementen inzake het gezinsleven nog hadden moeten worden opgenomen in het thans bestreden bevel, te meer nu uit artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit."* Er zit drie jaar tussen de beslissing waarnaar de verwerende partij verwijst, zijnde de in punt 1.2. bedoelde beslissing en de thans bestreden beslissing. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de beslissing die getroffen werd op grond van artikel 10

van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt zoals gezegd de verwerende partij niet een motiveringsplicht op, doch wel de verplichting om onder meer rekening te houden met het familieleven bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling stelt de verwerende partij niet vrij van deze plicht indien er ooit een aanvraag gezinshereniging is ingediend die verworpen werd.

Het derde middelonderdeel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dringt zich geen onderzoek op van de overige onderdelen van het middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middelonderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA